

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

85. Povrv-2436/2021

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
i
R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zagrebu, u ime Republike Hrvatske, po sucu mr. sc. Ivani Koštarić Fegeš, u pravnoj stvari tužitelja SISAK PROJEKTI d.o.o. u stečaju, OIB: 08980512609, Sisak, Rimska 26, kojeg zastupa punomoćnik Ivana Cicvarić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika GRAD SISAK, OIB: 08686015790, Sisak, Rimska 26, kojeg zastupa punomoćnik Domagoj Rupčić, odvjetnik u Sisku, radi isplate iznosa od 12.969,79 EUR¹ / 97.720,85 kn, zaključio je glavnu raspravu 16. svibnja 2023. u prisutnosti tužiteljevog punomoćnika Ivane Cicvarić i tuženikovog punomoćnika Domagoja Rupčića, te donio i objavio presudu i rješenje 16. lipnja 2023.,

p r e s u d i o j e

U cijelosti se ukida platni nalog iz rješenja o ovrsi javnog bilježnika Gordane Briševac Imprić, Sisak, Stjepana i Antuna Radića 32, poslovni broj Ovr-1729/2020 od 17. rujna 2020. kojim je tuženiku naloženo platiti tužitelju iznos od 12.969,79 EUR¹ / 97.720,85 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od 16. listopada 2019. do isplate, te naknaditi troškove ovršnog postupka u iznosu od 398,59 EUR¹ / 3.003,14 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od 17. rujna 2020. do isplate i platiti posebnu naknadu u iznosu od 40,00 EUR / 300,00 kn te se tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

r i j e š i o j e

I. Odbacuje se tuženikov prigovor radi prebijanja za tuženikovu protutražbinu prema tužitelju u iznosu od 10.196,42 EUR¹ / 76.824,91 kn, kao nedopušten.

II. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove u iznosu od 621,93 EUR¹ / 4.685,93 kn u roku od petnaest (15) dana.

III. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova u iznosu od 373,07 EUR¹ / 2.810,82 kn, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Na temelju tužiteljevog prijedloga za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave, javni bilježnik Gordana Briševac Imprić, Sisak, Stjepana i Antuna Radića 32, je izdao rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-1729/2020 od 17. rujna 2020.

2. Protiv tog rješenja tuženik je izjavio prigovor u kojemu je osporio tužbeni zahtjev navodeći, u bitnome, kako ništa ne duguje tužitelju jer su sve tražbine uredno podmirene, te da nije jasno na što točno se odnosi sporna tražbina.

3. Povodom tuženikovog prigovora, citirano rješenje o ovrsi je rješenjem Općinskog suda u Sisku poslovni broj Povrv-118/2021-4 od 15. listopada 2021. stavljeno izvan snage u dijelu u kojem je određena ovrha i u tom dijelu su ukinute provedene radnje, dok je u dijelu kojim je naloženo plaćanje postupak nastavljen kao po prigovoru protiv platnog naloga. Tim rješenjem Općinski sud u Sisku se proglasio stvarno nenadležnim pa je po pravomoćnosti tog rješenja predmet ustupljen ovom sudu kao stvarno i mjesno nadležnom.

4. U nastavku postupka tužitelj je u podnesku od 3. ožujka 2022. činjenično obrazložio tužbeni zahtjev te je u cijelosti osporio tuženikove tvrdnje iz prigovora. Tužitelj je u bitnome naveo kako se sporni iznos od 36.207,59 kn odnosi na refundaciju troškova za korištenje automobila VW po računu broj 8-1-1 od 2. svibnja 2017. koji je tuženik koristio na temelju Ugovora o najmu. Sporni iznos od 50.778,02 kn se odnosi na pripadajuća prihvatljiva sredstva za plaću voditelja projekta EU projekta "Rukom pod ruku" - faza III i administrativne troškove na temelju Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava i Sporazuma o partnerstvu. Sporni iznos od 10.735,24 kn se odnosi na preostali dio tražbine na temelju ZNS 6 od 2. siječnja 2018. po osnovi prihvatljivih troškova za provedbu EU projekta "Holandska kuća" na temelju Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava i Sporazuma o partnerstvu.

5. U nastavku postupka tuženik je ostao kod tvrdnji iz prigovora, te je osporio tužbeni zahtjev tvrdnjom kako ne postoji nikakva tražbina tužitelja prema tuženiku jer je uvidom u svoje poslovne knjige tuženik utvrdio kako su sve tužiteljeve tražbine uredno podmirene. U odnosu na tražbinu na temelju provedbe EU projekata, tuženik je u bitnome naveo da nakon što je tužitelj 21. svibnja 2018. obavijestio tuženika o nemogućnosti ispunjenja obveza preuzetih pojedinim ugovorima o partnerstvu zbog blokade računa, tužitelj i tuženik su sporazumno raskinuli sve međusobne ugovore. Tako je 23. srpnja 2018. potpisan Sporazumni raskid Sporazuma o partnerstvu u provedbi projekta Info centar industrijske baštine – Holandska kuća, kojim je odredbom članka 4.1., određeno kako sporazumne strane suglasno utvrđuju da nemaju nikakvih međusobnih potraživanja s naslova Sporazuma o partnerstvu od 27. siječnja 2016. Dopisom od 23. srpnja 2018., tuženik je obavijestio tužitelja da zbog zapljene računa tužitelja, tuženik i tužitelj više ne surađuju na projektima te da je tuženik pokrenuo odgovarajuće postupke zamjene partnera i ostale potrebne radnje radi očuvanja provedbe projekata i dodijeljenih bespovratnih sredstava. Ujedno ga je obavijestio kako više ne sudjeluje ni u projektu Rukom pod ruku za koju je dao Izjavu o partnerstvu. Nadalje je naveo kako su te tražbine dospjele prije raskida Sporazuma o partnerstvu, te da nakon raskida Sporazuma o partnerstvu tužitelj nije za tuženika obavljao nikakve poslove zbog čega nakon raskida, nije, niti je mogla nastati bilo kakva tražbina tužitelja prema tuženiku. U odnosu na tražbinu koja se odnosi na korištenje automobila, tuženik

---

¹ Fiksni tečaj konverzije 1 EUR = 7,53450 kn

je u bitnome naveo kako je uredno podmirivao sve troškove vezane za korištenje predmetnog automobila u skladu sa Sporazumom o korištenju vozila od 16. svibnja 2016., te je istaknuo prigovor zastare pozivajući se na trogodišnji zastarni rok. Osim toga, za slučaj da sud utvrdi postojanje tužiteljeve tražbine prema tuženiku, tuženik je u podnesku od 4. travnja 2022. istaknuo prigovor radi prebijanja tuženikove protutražbine prema tužitelju u iznosu od 174.545,76 kn koja se odnosi na prihvatljive troškove koje je tuženik isplatio tužitelju iako ih je sam tuženik snosio zbog čega tužitelj nije imao pravo na njihovu isplatu, već je imao pravo samo na isplatu bespovratnih sredstava.

6. Tužitelj je u nastavku postupka osporio tuženikove tvrdnje o nepostojanju sporne tražbine na temelju provedbe EU projekata u bitnome navodeći kako je sporna tražbina dospjela 16. listopada 2019., a budući da je Sporazumni raskid sklopljen 23. srpnja 2018., tužitelj se nije, niti se mogao, odreći sporne tražbine koja u trenutku potpisivanja predmetnog Sporazumnog raskida nije bila dospjela, dok u Sporazumnom raskidu nema odredbe o tome da bi se tužitelj odrekao eventualnih budućih nedospjelih tražbina. Osporio je i tuženikove tvrdnje o nepostojanju tužiteljeve tražbine po osnovi troškova korištenja automobila. Osporio je prigovor zastare, kao i postojanje tuženikove protutražbine prema tužitelju istaknute prigovorom radi prebijanja u bitnome navodeći kako je tužitelj u potpunosti bio financiran od strane tuženika zbog čega je tuženik, kao jedini osnivač tužitelja, bio dužan osigurati financijske iznose za apsolutno svaki segment djelovanja i poslovanja tužitelja pa tako i isplatiti tužitelju sporne troškove.

7. U dokaznom postupku sud je izveo dokaze čitanjem isprava u spisu, i to: pregleda stanja salda – konti (str. 15. spisa), analitičke kartice (str. 16. spisa), rekapitulacije troškova i isplate prema ZNS-ovima za Holandsku kuću (str. 33. spisa), računa broj 8/1/1 od 2. svibnja 2017. (str. 34. i 149. spisa), e-mail korespondencije s tablicom isplate (str. 35. – 37. spisa), kartice glavne knjige (str. 38. – 40., te 147. – 148. spisa), Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava za projekte koji se financiraju iz Europskog socijalnog fonda u financijskom razdoblju 2014. – 2020. UP.03.2.1.03.0024, Rukom pod ruku – Faza III (str. 41. – 49., te 154. – 163. spisa), zahtjeva za nadoknadu sredstava od 11. travnja 2018. (str. 50. i 150. spisa), troškova plaće voditeljice projekta Rukom pod ruku i troškova ureda (str. 51. – 52., te 151. – 152. spisa), Sporazuma o partnerstvu u provedbi operacije "Rukom pod ruku – faza II" od 25. kolovoza 2016. s Posebnim uvjetima (str. 53. – 66., te 179. – 230. spisa), Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava za projekte koji se financiraju iz Fondova u financijskom razdoblju 2014. – 2020. KK.06.1.1.01.003, Info centar industrijske baštine – Holandska kuća (str. 67. – 73., te 164. – 170. spisa), Sporazuma o partnerstvu u provedbi projekta Info centar kulturne baštine – Holandska kuća od 27. siječnja 2016. (str. 74. – 81., te 173. – 178. spisa), Sporazumnog raskida Sporazuma o partnerstvu u provedbi projekta Info centar industrijske baštine – Holandska kuća od 23. srpnja 2018. (str. 91. – 93. spisa), tuženikovog dopisa od 23. srpnja 2018. o raskidu ugovora (str. 94. – 95. spisa), Sporazuma o korištenju vozila od 16. svibnja 2016. (str. 96. spisa), e-mail korespondencije o isplatama partnerima (str. 105. – 110. spisa), te Izjave o osnivanju od 12. srpnja 2013. (str. 114. – 121. spisa).

8. Nije izveden dokaz saslušanjem svjedoka Darka Weissa, OIB: 08820343475, Sisak, S. i A. Radića 49 i Ksenije Vrebac, OIB: 55431035316, Sisak, Ulica Lipa 51 jer

---

¹ Fiksni tečaj konverzije 1 EUR = 7,53450 kn

je na ročištu za glavnu raspravu održanom 16. svibnja 2023. tužitelj odustao od navedenog dokaznog prijedloga.

9. Sud je odbio tuženikove dokazne prijedloge za saslušanje svjedoka Srđana Marića i Maje del Vechio te za provođenje financijskog vještačenja jer izvođenje tih dokaza nije bilo potrebno radi utvrđivanja odlučnih spornih činjenica.

10. Sud nije uzeo u obzir nove činjenice i nove dokaze koje je tužitelj iznio, odnosno dostavio tek u, odnosno uz podnesak od 28. travnja 2023. (str. 141. – 230. spisa) jer su izneseni, odnosno predloženi tek nakon zaključenja prethodnog postupka na ročištu održanom 27. travnja 2022., dakle, tek u fazi glavne rasprave što je protivno odredbama članka 299. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) budući da tužitelj nije tvrdio niti dokazao da te činjenice, odnosno dokaze nije mogao iznijeti odnosno predložiti prije zaključenja prethodnog postupka.

11. Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka u skladu s odredbom članka 8. ZPP-a sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

12. Predmet spora je tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 12.969,79 EUR¹ / 97.720,85 kn, od kojeg se iznos od 4.805,57 EUR¹ / 36.207,59 kn odnosi na refundaciju troškova za korištenje automobila VW po računu broj 8-1-1 od 2. svibnja 2017.; iznos od 6.739,40 EUR¹ / 50.778,02 kn odnosi se na pripadajuća prihvatljiva sredstva za plaću voditelja projekta EU projekta "Rukom pod ruku - Faza III" i administrativne troškove na temelju Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava i Sporazuma o partnerstvu, dok se iznos od 1.424,81 EUR¹ / 10.735,24 kn odnosi na preostali dio tražbine na temelju ZNS 6 od 2. siječnja 2018. po osnovi prihvatljivih troškova za provedbu EU projekta "Holandska kuća" na temelju Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava i Sporazuma o partnerstvu.

13. Sud je utvrdio neosnovanim tuženikov prigovor zastare sporne tražbine u iznosu od 4.805,57 EUR¹ / 36.207,59 kn koja se odnosi na refundaciju troškova za korištenje automobila VW po računu broj 8-1-1 od 2. svibnja 2017. U konkretnom slučaju nije sporna činjenica postojanja pravnog odnosa između parničnih stranaka na temelju Sporazuma o korištenju vozila od 16. svibnja 2016. (str. 96. spisa), sklopljenog na određeno vrijeme za razdoblje od 16. svibnja 2016. do 15. svibnja 2019. (članak 4.), kojim je tužitelj dao tuženiku na korištenje vozilo marke Volkswagen, registarske oznake SK 388 GZ (članak 1.), a tuženik se obvezao samostalno snositi troškove goriva, kasko osiguranja i redovitog auto osiguranja vozila, redovitog godišnjeg pregleda i registracije vozila, troškove održavanja, servisiranja i popravka vozila kao i sve ostale troškove vezane uz korištenje vozila (članak 3.). Uvidom u račun broj 8/1/1 od 2. svibnja 2017. (str. 34. spisa) utvrđeno je kako je taj račun tužitelj izdao tuženiku upravo na temelju Sporazuma o korištenju vozila po osnovi refundacije troškova korištenja navedenog vozila u iznosu od 4.805,57 EUR¹ / 36.207,59 kn koja tražbina je dospjela 10. svibnja 2017. Uzevši u obzir navedeno utvrđeno je kako se sporna tražbina u iznosu od 4.805,57 EUR¹ / 36.207,59 kn odnosi na refundaciju troškova za korištenje automobila VW po računu broj 8-1-1 od 2. svibnja 2017. iz čega proizlazi kako tužitelj zahtijeva isplatu tog iznosa po osnovi troškova korištenja vozila koje se

---

¹ Fiksni tečaj konverzije 1 EUR = 7,53450 kn

tuženik obvezao snositi navedenim Sporazumom o korištenju vozila, a koje je u konačnici snosio tužitelj, a ne tuženik. Stoga se, prema stajalištu ovoga suda, ne radi o međusobnoj tražbini iz trgovačkih ugovora o prometu roba i usluga za koji su u odnosu na zastaru tražbine mjerodavne odredbe članka 228. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje: ZOO), kao što to neosnovano ističe tuženik, već o regresnom zahtjevu za isplatu troškova koje je snosio tužitelj za zastaru koje tražbine je mjerodavna odredba članka 225. ZOO-a kojom je propisan opći zastarni rok od 5 godina. S obzirom na to da je tražbina u iznosu od 4.805,57 EUR¹ / 36.207,59 kn dospjela 10. svibnja 2017., koju činjenicu tuženik nije osporio, dok je ovaj postupak pokrenut prijedlogom za ovrhu od 17. rujna 2020., sud je utvrdio kako u trenutku pokretanja ovog postupka nije protekao opći zastarni rok od 5 godina iz članka 225. ZOO-a zbog čega nije nastupila zastare sporne tražbine u iznosu od 4.805,57 EUR¹ / 36.207,59 kn. U odnosu na preostali dio sporne tražbine koji se odnosi na prihvatljive troškove za provedbu EU projekata, tuženik nije istaknuo prigovor zastare.

14. Međutim, u odnosu na spornu tražbinu u iznosu od 4.805,57 EUR¹ / 36.207,59 kn po osnovi refundacije troškova za korištenje automobila VW po računu broj 8-1-1 od 2. svibnja 2017., sud je utvrdio kako tužitelj nema pravo na isplatu toga iznosa od tuženika.

15. U parničnom postupku svaka stranka je dužna iznijeti činjenice na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika, te predložiti dokaze kojima se te činjenice utvrđuju (članak 7. stavka 1. i članak 219. stavak 1. ZPP-a). Shodno tome, tužitelj je dužan iznijeti činjenice na kojima temelji svoj tužbeni zahtjev i dokazati istinitost svojih tvrdnji o postojanju činjenica na kojima temelji tužbeni zahtjev. Ako tužitelj u tome ne uspije, njegov zahtjev za pružanje pravne zaštite treba odbiti.

16. U konkretnom slučaju tužitelj zahtijeva isplatu iznosa od 4.805,57 EUR¹ / 36.207,59 kn po osnovi refundacije troškova za korištenje automobila VW po računu broj 8-1-1 od 2. svibnja 2017. izdanom na temelju Sporazuma o korištenju vozila. Stoga je, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, tužitelj bio dužan iznijeti činjenice koje opravdavaju njegovu tvrdnju da ima pravo od tuženika zahtijevati refundaciju navedenih troškova i te činjenice dokazati. Drugim riječima, tužitelj je prvenstveno bio dužan činjenično obrazložiti taj dio tužbenog zahtjeva na način da određeno navede troškove čiju refundaciju zahtijeva u ovom postupku, da određeno navede da je upravo tužitelj podmirio / snosio te troškove umjesto tuženika i kada ih je podmirio, te navedene činjenice dokazati. Tužitelj je tek u podnesku od 28. travnja 2023. (str. 141. – 230. spisa) po prvi puta iznio tvrdnju kako je tuženik bio odgovoran za nastanak troška popravka vozila zbog čega je u skladu sa Sporazumom o korištenju vozila bio dužan refundirati tužitelju trošak održavanja i popravka vozila kojeg je tužitelj kao vlasnik vozila sam platio dobavljaču usluge i tražio refundaciju od tuženika, kao i tvrdnju da tuženik nije samostalno podmirio trošak kojeg je stvorio za vrijeme korištenja predmetnog automobila prema pružatelju usluge održavanja/popravka, nego je to učinio tužitelj kao vlasnik. Radi se, dakle, o novim činjenicama koje su iznesene nakon zaključenja prethodnog postupka na ročištu održanom 27. travnja 2022., dakle, tek u fazi glavne rasprave što je protivno odredbama članka 299. ZPP-a budući da tužitelj nije tvrdio niti dokazao da te činjenice, odnosno dokaze nije mogao iznijeti odnosno predložiti prije zaključenja prethodnog

---

¹ Fiksni tečaj konverzije 1 EUR = 7,53450 kn

postupka. Zbog toga u skladu s odredbom članka 299. stavka 3. ZPP-a, sud nije uzeo u obzir navedene nove činjenice.

17. Očitujući se na tužiteljeve tvrdnje iz podneska od 3. ožujka 2022., tuženik je u podnesku od 4. travnja 2022., dakle, prije zaključenja prethodnog postupka na ročištu održanom 27. travnja 2022., osporio postojanje tužiteljeve tražbine prema tuženiku u iznosa od 4.805,57 EUR¹ / 36.207,59 kn po osnovi refundacije troškova za korištenje automobila VW po računu broj 8-1-1 od 2. svibnja 2017. u bitnome navodeći kako je tuženik uredno podmirivao sve troškove vezane za korištenje predmetnog automobila i pozivajući se na odredbu članka 3. Sporazuma o korištenju kojom se tuženik obvezao samostalno snositi troškove određene tom odredbom zbog čega ne postoji tužiteljeva tražbina prema tuženiku po toj osnovi. U nastavku postupka tužitelj nije, dok zaključenja prethodnog postupka na ročištu održanom 27. travnja 2022., osporio činjenicu da je tuženik uredno podmirivao sve troškove vezane za korištenje predmetnog automobila, što je i bila tuženikova ugovorna obveza određena člankom 3. Sporazuma o korištenju kojom se tuženik obvezao samostalno snositi troškove goriva, kasko osiguranja i redovitog auto osiguranja vozila, redovitog godišnjeg pregleda i registracije vozila, troškove održavanja, servisiranja i popravka vozila kao i sve ostale troškove vezane uz korištenje vozila. S druge strane, tužitelj nije do zaključenja prethodnog postupka na ročištu održanom 27. travnja 2022., iznio tvrdnju da je upravo tužitelj, a ne tuženik snosio troškove korištenja predmetnog automobila, niti je određeno naveo koje to troškove, niti je tu tvrdnju dokazao u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a. Stoga tužitelj, koji s jedne strane nije pravovremeno (do zaključenja prethodnog postupka) osporio činjenicu da je upravo tuženik samostalno snosio troškove korištenja vozila u skladu s člankom 3. Sporazuma o korištenju, dok s druge strane, nije pravovremeno (do zaključenja prethodnog postupka) iznio tvrdnju niti dokazao da je upravo on snosio te troškove umjesto tuženika, nema pravo zahtijevati isplatu iznosa od 4.805,57 EUR¹ / 36.207,59 kn po osnovi refundacije troškova za korištenje automobila VW po računu broj 8-1-1 od 2. svibnja 2017. od tuženika.

18. Osim toga, sud je utvrdio kako tužitelj nema pravo niti na isplatu preostalog iznosa od 8.164,21 EUR¹ / 61.513,26 kn po osnovi prihvatljivih troškova za provedbu EU projekata "Holandska kuća" i "Rukom pod ruku - Faza III". Iz činjenica na kojima tužitelj temelji taj dio tužbenog zahtjeva u bitnome proizlazi kako tužitelj zahtijeva isplatu navedenog iznosa smatrajući da mu pripada na temelju Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava za projekte koji se financiraju iz Europskog socijalnog fonda u financijskom razdoblju 2014. – 2020. UP.03.2.1.03.0024, Rukom pod ruku – Faza III (str. 41. – 49. spisa; dalje: Ugovor "Rukom pod ruku – Faza III") i Sporazuma o partnerstvu u provedbi operacije "Rukom pod ruku – faza II" od 25. kolovoza 2016. s Posebnim uvjetima (str. 53. – 66. spisa; dalje: Sporazum "Rukom pod ruku – Faza III"), te Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava za projekte koji se financiraju iz Fondova u financijskom razdoblju 2014. – 2020. KK.06.1.1.01.003, Info centar industrijske baštine – Holandska kuća (str. 67. – 73. spisa; dalje: Ugovor "Info centar industrijske baštine – Holandska kuća") i Sporazuma o partnerstvu u provedbi projekta Info centar kulturne baštine – Holandska kuća od 27. siječnja 2016. (str. 74. – 81. spisa; dalje: Sporazum "Info centar kulturne baštine – Holandska kuća"). Dakle, iz činjenične osnove tužbe kojom je sud vezan (članak 186. stavak 3. ZPP-a) proizlazi kako tužitelj zahtijeva od tuženika ispunjenje navedenih Ugovora, odnosno Sporazuma smatrajući

---

¹ Fiksni tečaj konverzije 1 EUR = 7,53450 kn

da mu je u skladu s tim Ugovorima, odnosno Sporazumima, tuženik bio dužan isplatiti navedeni iznos što je tuženik propustio učiniti.

19. U podnesku od 4. travnja 2022., dakle, prije zaključenja prethodnog postupka, tuženik je u bitnome naveo da nakon što je tužitelj 21. svibnja 2018. obavijestio tuženika o nemogućnosti ispunjenja obveza preuzetih pojedinim ugovorima o partnerstvu zbog blokade računa, tužitelj i tuženik su sporazumno raskinuli sve međusobne ugovore. Nadalje je naveo kako je 23. srpnja 2018. potpisan Sporazumni raskid Sporazuma o partnerstvu u provedbi projekta Info centar industrijske baštine – Holandska kuća (dalje: Sporazumni raskid), kojim je odredbom članka 4.1., određeno kako sporazumne strane suglasno utvrđuju da nemaju nikakvih međusobnih potraživanja s naslova Sporazuma o partnerstvu od 27. siječnja 2016. (Sporazuma "Info centar kulturne baštine – Holandska kuća"), te da je dopisom od 23. srpnja 2018., tuženik obavijestio tužitelja da zbog zapljene računa tužitelja, tuženik i tužitelj više ne surađuju na projektima i da je tuženik pokrenuo odgovarajuće postupke zamjene partnera i ostale potrebne radnje radi očuvanja provedbe projekata i dodijeljenih bespovratnih sredstava, te da je obavijestio tužitelja kako više ne sudjeluje ni u projektu "Rukom pod ruku" za koju je dao Izjavu o partnerstvu.

20. Navedene činjenice tužitelj nije osporio do zaključenja prethodnog postupka. Dakle, tužitelj nije osporio niti odlučnu činjenicu kako su tužitelj i tuženik sporazumno raskinuli sve međusobne ugovore uključujući i Ugovor "Rukom pod ruku – Faza III", Sporazum "Rukom pod ruku – Faza III", Ugovor "Info centar industrijske baštine – Holandska kuća" i Sporazum "Info centar kulturne baštine – Holandska kuća".

21. Raskid je način prestanka valjanog ugovora koji još nije ispunjen ili je samo djelomično ispunjen. Pravne posljedice (učinci) prestanka ugovora raskidom u biti su iste neovisno o tome zbog kojih je razloga i na koji je način raskinut (sporazumom, izjavom zbog neispunjenja, po samom zakonu, sudskom odlukom zbog promijenjenih okolnosti). Jedan od osnovnih učinaka raskida ugovora je taj što su raskidom ugovora obje strane oslobođene svojih obveza, osim obveze na naknadu štete (članak 368. stavak 1. ZOO-a). Ugovora više nema zbog čega ne može predstavljati pravnu osnovu za bilo koju tražbinu pa tužitelj ne može od tuženika zahtijevati ispunjenje ugovorne obveze. Činjenica da se ugovorne strane ne oslobađaju obveze naknade štete ne znači modifikaciju obveze iz ugovora u zahtjev za naknadu štete. Obveza naknade štete ne nastaje samim time što je ugovor raskinut, već moraju biti ispunjene sve pretpostavke odgovornosti za štetu zbog povrede ugovorne obveze (članci 342. - 349. ZOO-a), a stranka koja tvrdi da zbog raskida ugovora trpi štetu je dužna u parnici postaviti zahtjev za naknadu štete jer sud u parničnom postupku odlučuje u granicama zahtjeva stavljenih u postupku (članak 2. stavak 1. ZPP-a) i vezan je činjeničnom osnovom zahtjeva (članak 186. stavak 3. ZPP-a). Odredbe članka 368. ZOO-a o učincima raskida ugovora nisu prisilne (kogentne) odredbe, pa nema zapreke da ugovorne strane sporazumno urede svoj odnos koji nastaje kao posljedica raskida ugovora. U slučaju sporazumnog raskida ugovora ugovorne će strane u pravilu tim sporazumom odrediti i posljedice raskida što su u konkretnom slučaju parnične stranke i učinile za projekt "Info centar industrijske baštine – Holandska kuća", ali ne i za projekt "Rukom pod ruku – Faza III".

22. Naime, u podnesku od 19. travnja 2022., dakle, prije zaključenja prethodnog postupka na ročištu održanom 27. travnja 2022., tužitelj je učinio nespornom činjenicu

---

¹ Fiksni tečaj konverzije 1 EUR = 7,53450 kn

da su parnične stranke 23. srpnja 2018. potpisale Sporazumni raskid kojim su, u članku 4.1., suglasno utvrdile kako nemaju nikakvih međusobnih prava i obveza po osnovi Sporazuma o partnerstvu sklopljenog 27. siječnja 2016. Člankom 1. Sporazumnog raskida suglasno je utvrđeno kako je 27. siječnja 2016. sklopljen Sporazum "Info centar kulturne baštine – Holandska kuća". Člankom 2.1. Sporazumnog raskida je suglasno utvrđeno kako je 21. svibnja 2018. tužitelj kao partner obavijestio tuženika kao korisnika o nemogućnosti ispunjenja obveza preuzetih Sporazumom od 27. siječnja 2016. jer su mu računi zaplijenjeni za iznos od preko 500.00,00 kn, dok je člankom 2.2. Sporazumnog raskida suglasno utvrđeno kako je zbog nemogućnosti ispunjavanja obveza preuzetih Sporazumom od 27. siječnja 2016. (Sporazuma "Info centar kulturne baštine – Holandska kuća") od strane tužitelja te prijetnje otvaranja stečajnog postupka, Sporazum od 27. siječnja 2016. (Sporazum "Info centar kulturne baštine – Holandska kuća") raskinut s danom potpisa Sporazumnog raskida, dakle 23. srpnja 2018., od strane tužitelja kao partnera zbog čega je tužitelj kao partner primoran odstupiti od projekta Info centar kulturne baštine – Holandska kuća te da Sporazumnim raskidom dodatno uređuju posljedice raskida. Tako je, u članku 3. Sporazumnog raskida, suglasno utvrđeno kako su sva plaćanja koja je tuženik kao korisnik obavio tužitelju kao partneru po projektu Info centar kulturne baštine – Holandska kuća utrošena namjenski od strane tužitelja kao partnera i prethodno odobrena od strane PT2 zbog čega nema obveza povrata uplaćenih sredstava tuženiku kao korisniku te da tužitelj kao partner gubi pravo daljnjeg financiranja aktivnosti, dok će tuženik kao korisnik odmah po sklapanju Sporazumnog raskida pokrenuti sve odgovarajuće postupke za zamjenu članova projektnog tima kod PT2. Člankom 4.1. Sporazumnog raskida sporazumne strane, uključujući dakle i tužitelja kao partnera i tuženika kao korisnika, su suglasno utvrdile kako nemaju nikakvih međusobnih prava i obveza po osnovi Sporazuma od 27. siječnja 2016.

23. Dakle, potpisom Sporazumnog raskida, čiju valjanost tužitelj nije doveo u pitanje u tijeku ovoga postupka, prestao je Sporazum "Info centar kulturne baštine – Holandska kuća", a tužitelj kao partner i tuženik kao korisnik su potvrdili kako nemaju međusobnih prava i obveza po Sporazumu "Info centar kulturne baštine – Holandska kuća". Time je tužitelj potvrdio kako u trenutku potpisivanja Sporazumnog raskida, dakle, 23. srpnja 2018., ne postoji nikakav dug tuženika kao korisnika prema tužitelju kao partneru po osnovi Sporazuma "Info centar kulturne baštine – Holandska kuća", odnosno da tužitelj kao partner nema nikakvu tražbinu prema tuženiku po osnovi Sporazuma "Info centar kulturne baštine – Holandska kuća", pa tako niti spornu tražbinu iznosu od 1.424,81 EUR¹ / 10.735,24 kn. S druge strane, tužitelj nije, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, dokazao da je s tuženikom sklopio ugovor, odnosno sporazum kojim su parnične stranke ugovorile da u slučaju raskida tužitelj ima pravo zahtijevati od tuženika isplatu prihvatljivih troškova u skladu s Ugovorom, odnosno Sporazumom "Info centar kulturne baštine – Holandska kuća".

24. U odnosu na projekt "Rukom pod ruku – Faza III" tužitelj također nije, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, dokazao da je s tuženikom sklopio ugovor, odnosno sporazum kojim su parnične stranke ugovorile da u slučaju raskida tužitelj ima pravo zahtijevati od tuženika isplatu prihvatljivih troškova u skladu s Ugovorom, odnosno Sporazumom "Rukom pod ruku – Faza III".

---

¹ Fiksni tečaj konverzije 1 EUR = 7,53450 kn

25. Osim toga, tužitelj nije osporio tuženikovu tvrdnju da nakon raskida tužitelj nije za tuženika obavljao nikakve poslove zbog čega nakon raskida, nije niti mogla nastati bilo kakva tražbina tužitelja prema tuženiku, niti je, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, dokazao suprotno, dakle, da je i nakon raskida tužitelj za tuženika obavljao neke druge poslove. Naprotiv, Sporazumnim raskidom je suglasno utvrđeno kako je tužitelj kao partner primoran odstupiti od projekta Info centar kulturne baštine – Holandska kuća i da tužitelj kao partner gubi pravo daljnjeg financiranja aktivnosti, te da će tuženik kao korisnik odmah po sklapanju Sporazumnog raskida pokrenuti sve odgovarajuće postupke za zamjenu članova projektnog tima kod PT2. Osim toga, tužitelj nije osporio tuženikovu tvrdnju iz podneska od 4. travnja 2022., kako je dopisom od 23. srpnja 2018. tuženik obavijestio tužitelja da zbog zapljene računa tužitelja, tuženik i tužitelj više ne surađuju na projektima te da je tuženik pokrenuo odgovarajuće postupke zamjene partnera i ostale potrebne radnje radi očuvanja provedbe projekata i dodijeljenih bespovratnih sredstava, koje činjenice proizlazi i iz tuženikovog dopisa od 23. srpnja 2018. (str. 94. – 95. spisa). Slijedom navedenog pravno su irelevantne tužiteljeve tvrdnje kako je sporna tražbina dospjela 16. listopada 2019., te da se tužitelj nije, niti se mogao, odreći sporne tražbine koja u trenutku potpisivanja Sporazumnog raskida nije bila dospjela, dok u Sporazumnom raskidu nema odredbe o tome da bi se tužitelj odrekao eventualnih budućih nedospjelih tražbina.

26. Podredno, čak i u slučaju da Ugovor, odnosno Sporazum "Rukom pod ruku – Faza III" nisu sporazumni raskinuti, oni su raskinuti tuženikovim dopisom od 23. srpnja 2018. (str. 94. – 95. spisa), dakle, jednostranom tuženikovom izjavom. Naime, tim dopisom tuženik je obavijestio tužitelja da zbog zapljene računa tužitelja, tuženik i tužitelj više ne surađuju na projektima te da je tuženik pokrenuo odgovarajuće postupke zamjene partnera i ostale potrebne radnje radi očuvanja provedbe projekata i dodijeljenih bespovratnih sredstava. Nadalje je obavijestio tužitelja kako više ne sudjeluje ni u projektu "Rukom pod ruku" za koju je dao Izjavu o partnerstvu te da tuženik i tužitelj nisu ni u kakvom međusobnom ugovornom odnosu i da se svi ugovori između tuženika i tužitelja smatraju raskinutim. Budući da u konkretnom slučaju nije sporna odlučna činjenica kako 21. svibnja 2018. tužitelj obavijestio tuženika o nemogućnosti ispunjenja obveza preuzetih pojedinim ugovorima o partnerstvu zbog blokade računa, tuženik je imao pravo na jednostrani raskid Ugovora, odnosno Sporazuma bez ostavljanja dužniku naknadnog roka za ispunjenje jer iz tužiteljeva držanja (nemogućnosti ispunjenja obveza preuzetih pojedinim ugovorima o partnerstvu zbog blokade računa) proizlazi da tužitelj svoju obvezu neće ispuniti ni u naknadnom roku (članak 363. ZOO-a), odnosno jer je prije isteka roka za ispunjenje obveze očito (zbog nemogućnosti ispunjenja obveza preuzetih pojedinim ugovorima o partnerstvu zbog blokade računa) da tužitelj neće ispuniti svoju obvezu iz ugovora (članak 364. ZOO-a). S obzirom na nespornu činjenicu da je 21. svibnja 2018. tužitelj obavijestio tuženika o nemogućnosti ispunjenja obveza preuzetih pojedinim ugovorima o partnerstvu zbog blokade računa, proizlazi kako u konkretnom slučaju ne postoji tuženikova krivnja za raskid.

27. Uzevši u obzir navedeno, utvrđeno je kako tužitelj nema pravo na isplatu preostalog iznosa od 8.164,21 EUR¹ / 61.513,26 kn po osnovi prihvatljivih troškova za provedbu EU projekata "Holandska kuća" i "Rukom pod ruku - Faza III" na temelju Ugovora "Rukom pod ruku – Faza III", Sporazuma "Rukom pod ruku – Faza III", Ugovora "Info centar industrijske baštine – Holandska kuća" i Sporazuma "Info

---

¹ Fiksni tečaj konverzije 1 EUR = 7,53450 kn

centar kulturne baštine – Holandska kuća" jer su ti Ugovori, odnosno Sporazumi raskinuti zbog čega tužitelj ne može od tuženika zahtijevati ispunjenje ugovorne obveze, dok tužitelj u konkretnom slučaju nije postavio zahtjev za naknadu štete, niti iz činjenične osnove tužbe, kojom je sud vezan, proizlazi da tužitelj zahtijeva naknadu štete od tuženika.

28. Slijedom navedenog sud je utvrdio da tužitelj nema pravo na isplatu iznosa od 12.969,79 EUR¹ / 97.720,85 kn zbog čega je u cijelosti odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan i na temelju odredbe članka 451. stavka 3. ZPP-a u cijelosti ukinuo citirani platni nalog iz javnobilježničkog rješenja o ovrsi kao u izreci ove presude.

29. U podnesku od 4. travnja 2022. tuženik je, za slučaj da sud utvrdi postojanje tužiteljeve tražbine prema tuženiku, istaknuo prigovor radi prebijanja tuženikove protutražbine prema tužitelju u iznosu od 23.166,20 EUR¹ / 174.545,76 kn. U slučaju podnošenja prigovora radi prebijanja tuženik ne ističe samostalni zahtjev, kao u slučaju podnošenja protutužbe, već zahtijeva od suda da konstitutivnom odlukom obavi prijeboj ako su za to ispunjenje zakonske pretpostavke. Međutim, postojanje tuženikove protutražbine prema tužitelju sud utvrđuje samo do visine tužiteljeve tražbine, ali ne i preko tog iznosa. U konkretnom slučaju tužbeni zahtjev se odnosi na isplatu iznosa od 12.969,79 EUR¹ / 97.720,85 kn, dok je tuženik istaknuo prigovor radi prebijanja njegove protutražbine prema tužitelju u iznosu od 23.166,20 EUR¹ / 174.545,76 kn, uključujući dakle i protutražbinu koja je za iznos od 10.196,42 EUR¹ / 76.824,91 kn veća od tužbenog zahtjeva, odnosno tužiteljeve tražbine u iznosu od 12.969,79 EUR¹ / 97.720,85 kn. Stoga je za dio tuženikove protutražbine istaknute prigovorom radi prebijanja u iznosu od 10.196,42 EUR¹ / 76.824,91 kn koja prelazi iznos tužbenog zahtjeva, odnosno tužiteljeve tražbine u iznosu od 12.969,79 EUR¹ / 97.720,85 kn, sud odbacio tuženikov prigovor radi prebijanja kao nedopušten kao u točki I. izreke ovog rješenja.

30. Međutim, u dijelu u kojem tuženik zahtijeva utvrđenje protutražbine prema tužitelju u preostalom iznosu od 12.969,79 EUR¹ / 97.720,85 kn (dakle, do visine (iznosa) tužbenog zahtjeva), sud nije donio nikakvu odluku o eventualnoj tuženikovoju protutražbini istaknutoj prigovorom radi prebijanja jer takav zahtjev i ne postoji budući da je utvrđeno da tužiteljeva tražbina ne postoji, dok tuženikovu tražbinu sud može utvrđivati samo u slučaju postojanja tužiteljeve tražbine i samo do visine tužiteljeve tražbine (tako i Visoki trgovački sud republike Hrvatske, PŽ-2100/2021 od 15. prosinca 2022.).

31. Tuženik je u cijelosti uspio u sporu pa ima pravo na naknadu troškova u skladu s odredbom članka 154. stavka 1. ZPP-a. Prema vrijednosti predmeta spora od 12.969,79 EUR¹ / 97.720,85 kn, tuženiku su, kao potrebni (članak 155. stavak 1. ZPP-a), priznati troškovi sastavljanja podneska od 4. travnja 2022. u iznosu od 49,77 EUR¹ / 375,00 kn (Tbr. 8. točka 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22 i 126/22; dalje: OT)), zastupanja na ročištu 27. travnja 2022. u iznosu od 199,00 EUR¹ / 1.499,37 kn (Tbr. 9. točka 1. OT), na ročištu 6. travnja 2023. u iznosu od 49,77 EUR¹ / 375,00 kn (Tbr. 9. točka 5. OT) i na ročištu 16. svibnja 2023. u iznosu od 199,00 EUR¹ / 1.499,37 kn (Tbr. 9. točka 1. OT), dakle, ukupno 497,54 EUR¹ / 3.748,72 kn, što uvećano za PDV od 25% u iznosu od 124,39 EUR¹ / 937,22 kn (Tbr. 42. OT), ukupno iznosi 621,93 EUR¹ / 4.685,93 kn, sve u skladu s odredbama Tbr. 48. točke 3. i Tbr.

---

¹ Fiksni tečaj konverzije 1 EUR = 7,53450 kn

50. OT. Stoga tuženik ima pravo na naknadu troškova u ukupnom iznosu od 621,93 EUR¹ / 4.685,93 kn pa je odlučeno kao u točki II. izreke ovog rješenja.

32. Tuženik nema pravo na naknadu troškova sastavljanja podneska od 4. travnja 2022. s PDV-om u preostalom iznosu od 186,53 EUR¹ / 1.405,41 kn jer taj podnesak, s obzirom na njegov sadržaj, ne predstavlja niti jednu od kategorija podnesaka iz Tbr. 8. točka 1. OT-a za čije bi sastavljanje tuženik imao pravo na puni iznos nagrade, već se radi o podnesku koji spada u kategoriju ostalih podnesaka u smislu Tbr. 8. točka 3. OT-a. Na ročištu od 6. travnja 2023. se nije raspravljalo o glavnoj stvari, niti su se izvodili dokazi u kojem slučaju bi tuženik imao pravo na puni iznos nagrade u skladu s Tbr. 9. točka 1. OT-a, već je ono odgođeno prije početka raspravljanja uz tužnikovu suglasnost, zbog čega za zastupanje na tom ročištu tuženik neosnovano zahtijeva naknadu troškova u preostalom iznosu od 186,53 EUR¹ / 1.405,41 kn. Stoga tuženik neosnovano zahtijeva naknadu troškova u iznosu od 373,07 EUR¹ / 2.810,82 kn zbog čega je u tom dijelu njegov zahtjev odbijen kao neosnovan kao u točki III. izreke ovog rješenja.

Zagreb, 16. lipnja 2023.

Sudac
mr.sc. Ivana Koštarić Fegeš

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv presude i rješenja nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku 15 dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od dostave prijepisa presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

---

¹ Fiksni tečaj konverzije 1 EUR = 7,53450 kn

Broj zapisa: **9-30859-e81e6**

Kontrolni broj: **0a1c7-93ed3-93c26**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVANA KOŠTARIĆ FEGEŠ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.